Jóna Dávid

A Déliből

Elindul a vonat a Déliből,
szuszog a talicska-karaván.
Felülről olyan lehet,
mintha a sliccét húzná le a Tabán.

Nem kattog, susog inkább,
refluxos alagútba siet,
eltűnik mögötte a város,
mint folyó nyelte homoksziget.

Sorsokat hoz-visz,
mint Kharon révész ladikja,
a vezeték szürkéjét időnként
megnyalja a szikra.

Ülök a vonaton,
találgatom kifélék, meddig mennek,
nézem az arcukat, ahogy
önmagukba belesüppednek.

Biatorbágy, húsz perc szociológia,
ennyi az idő a Déliből,
a tüzet próbálom meglátni
széthullott pernyéiből.

Budapesti délután

Hazafelé tartok, egy nyitott ablakot nézek,
mintha a nyelvét nyújtogatná, függönye úgy lobog
a tavasz kékje kiengedte nyáját,
a város felett ül és szipog.

A hivatalnok hunyorog, mikor kilép az ajtón,
s egy fahéjillatú lány után néz,
a Duna parton turisták, a nap már lemenőben,
mint linzer közepén párcsepp gesztenyeméz.

Könnyes közönyében a sorsok,
a hírektől unottan borzad a világ,
szemetes kukában végezzük mi is,
mint a padon felejtett, ázott papírvirág.

Szeretem a villamost,
szeretem, ahogy magában nyüszög,
s a megálló táblát, mely kicsit meghajolva,
úgy áll, mint keresztfán a szög.

Metróval megyek, futószalagon a termesz,
ők is szinte csak aludni térnek haza,
hol van már az a kép bennem,
mikor tengerparti házat legyez a pálmafa?

(2022)